Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Fjerde Afdeling)

24. februar 2022 *

»Appel – dumping – import af varmvalsede flade produkter af jern og ulegeret stål eller andre former for legeret stål med oprindelse i Brasilien, Iran, Rusland, Serbien og Ukraine – afslutning af proceduren vedrørende importen fra Serbien – konstatering af, om der foreligger skade – kumulativ vurdering af følgevirkningerne af import fra mere end ét tredjeland – forordning (EU) 2016/1036 – artikel 3, stk. 4 – afslutning af proceduren uden indførelse af foranstaltninger – forordning 2016/1036 – artikel 9, stk. 2 – importens »ubetydelige« karakter – minimumstærskel – Europa-Kommissionens skønsbeføjelser«

I sag C-226/20 P,

angående en appel i henhold til artikel 56 i statutten for Den Europæiske Unions Domstol, iværksat den 29. maj 2020,

Eurofer, Association européenne de l'acier, AISBL, Bruxelles (Belgien), ved avocats J. Killick og G. Forwood,

appellant,

de øvrige parter i appelsagen:

Europa-Kommissionen først ved T. Maxian Rusche og A. Demeneix, derefter ved T. Maxian Rusche og G. Luengo, som befuldmægtigede,

sagsøgt i første instans,

HBIS Group Serbia Iron & Steel LLC Belgrade, Beograd (Serbien), ved avocat R. Luff,

intervenient i første instans,

har

DOMSTOLEN (Fjerde Afdeling),

sammensat af formanden for Tredje Afdeling, K. Jürimäe (refererende dommer), som fungerende formand for Fjerde Afdeling, og dommerne S. Rodin og N. Piçarra,

generaladvokat: M.G. Pitruzzella,

* Processprog: engelsk.

justitssekretær: A. Calot Escobar,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 2. september 2021,

afsagt følgende

Dom

1 Eurofer, Association européenne de l'acier, AISBL (herefter »Eurofer«) har med sit appelskrift nedlagt påstand om ophævelse af Den Europæiske Unions Rets dom af 12. marts 2020, Eurofer mod Kommissionen (T-835/17, herefter »den appellerede dom«, EU:T:2020:96), hvorved Retten frifandt Kommissionen i det søgsmål, som Eurofer havde anlagt med påstand om delvis annullation af Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2017/1795 af 5. oktober 2017 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af visse varmvalsede flade produkter af jern og ulegeret stål eller andre former for legeret stål med oprindelse i Brasilien, Iran, Rusland og Ukraine og om afslutning af undersøgelsen af importen af visse varmvalsede flade produkter af jern og ulegeret stål eller andre former for legeret stål med oprindelse i Serbien (EUT 2017, L 258, s. 24, herefter »den omtvistede forordning«).

Retsforskrifter

2 På tidspunktet for de faktiske omstændigheder, der ligger til grund for tvisten, var de bestemmelser, der regulerede Den Europæiske Unions vedtagelse af antidumpingforanstaltninger, indeholdt i Rådets forordning (EF) nr. 1225/2009 af 30. november 2009 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab (EUT 2009, L 343, s. 51, berigtiget i EUT 2016, L 44, s. 20), som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 37/2014 af 15. januar 2014 (EUT 2014, L 18, s. 1) (herefter »forordning nr. 1225/2009«).

3 På tidspunktet for vedtagelsen af den omtvistede forordning var de bestemmelser, der regulerede Unionens vedtagelse af antidumpingforanstaltninger, indeholdt i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/1036 af 8. juni 2016 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Den Europæiske Union (EUT 2016, L 176, s. 21). I henhold til sin artikel 25, stk. 1, trådte denne forordning i kraft den 20. juli 2016. I henhold til forordningens artikel 24, stk. 1, ophævede den forordning nr. 1225/2009.

4 Da de relevante materielle bestemmelser i forordning nr. 1225/2009 og forordning 2016/1036 i relation til den foreliggende sag er sammenfaldende, og da der i den appellerede dom og den foreliggende appel alene henvises til bestemmelserne i sidstnævnte forordning, skal anbringenderne i denne appel undersøges i lyset af bestemmelserne i forordning 2016/1036, uden at dette berører den tidsmæssige anvendelse af forordning nr. 1225/2009 og forordning 2016/1036 på den foreliggende sag.

5 16. betragtning til forordning 2016/1036, som i det væsentlige gentager indholdet af 15. betragtning til forordning nr. 1225/2009, har følgende ordlyd:

»Undersøgelser eller procedurer bør afsluttes, når dumpingmargenen er minimal eller den forvoldte skade ubetydelig, og disse omstændigheder bør defineres. I de tilfælde, hvor der skal indføres foranstaltninger, er det nødvendigt at fastsætte bestemmelser om afslutningen af undersøgelserne og at fastsætte, at foranstaltninger, der indføres, bør svare til et niveau, der er lavere end dumpingmargenen, hvis et sådant lavere niveau er tilstrækkeligt til at afhjælpe skaden, og i tilfælde, hvor resultaterne baseres på stikprøver, bør det nærmere angives, hvorledes omfanget af foranstaltningerne beregnes.«

6 Artikel 3 i forordning 2016/1036 med overskriften »Konstatering af skade«, som i det væsentlige gentager bestemmelserne fra artikel 3 i forordning nr. 1225/2009, fastsætter i stk. 3 og 4 følgende:

»3. Med hensyn til omfanget af dumpingimporten fastslås det, om der har været tale om en betydelig stigning i dumpingimporten enten absolut eller i forhold til produktion eller forbrug i Unionen. Hvad angår dumpingimportens virkning på priserne tages det i betragtning, om dumpingvarerne udbydes til en væsentlig lavere pris end prisen på samme vare fremstillet af erhvervsgrenen i Unionen, eller om priserne som følge af en sådan indførsel er blevet trykket betydeligt, eller om prisstigninger, som ellers ville være indtruffet, i væsentlig grad hindres. Hverken en enkelt eller flere af disse faktorer er nødvendigvis udslagsgivende for afgørelsen.

4. Er indførslen af en vare fra mere end ét land samtidig omfattet af antidumpingundersøgelser, kan følgevirkningerne af en sådan indførsel kun vurderes kumulativt, hvis det fastslås, at:

a) den dumpingmargen, der er fastlagt for indførslen fra hvert af de pågældende lande, er højere end den minimumsværdi, der er anført i artikel 9, stk. 3, og den indførte mængde fra hvert land ikke er ubetydelig, og

b) det vil være hensigtsmæssigt at foretage en kumulativ vurdering af virkningerne af indførslen på baggrund af vilkårene for konkurrencen mellem de indførte varer og vilkårene for konkurrencen mellem de indførte varer og den i Unionen fremstillede vare.«

7 Artikel 5 i forordning 2016/1036 med overskriften »Indledning af procedure«, som i det væsentlige gentager bestemmelserne fra artikel 5 i forordning nr. 1225/2009, bestemmer i stk. 7 følgende:

»Beviserne vedrørende både dumping og skade behandles samtidigt ved afgørelse af, om der skal indledes en undersøgelse eller ej. En klage afvises, når der ikke foreligger tilstrækkelige beviser for enten dumping eller skade til at begrunde en videreførelse af sagen. Der skal ikke indledes en procedure mod lande, hvis indførsler udgør en markedsandel på under 1%, medmindre disse lande tilsammen tegner sig for 3% eller derover af forbruget i Unionen.«

8 Artikel 9, stk. 1-3, i forordning 2016/1036, som i det væsentlige gentager bestemmelserne fra artikel 9 i forordning nr. 1225/2009, har følgende ordlyd:

»1. Trækkes klagen tilbage, kan proceduren afsluttes, medmindre en sådan afslutning ikke vil være i Unionens interesse.

2. Såfremt beskyttelsesforanstaltninger ikke er nødvendige, afsluttes undersøgelsen eller proceduren. [Europa-]Kommissionen afslutter undersøgelsen efter undersøgelsesproceduren i artikel 15, stk. 3.

3. For så vidt angår procedurer, der er indledt i henhold til artikel 5, stk. 9, anses den forvoldte skade normalt for ubetydelig, når de pågældende indførte mængder udgør mindre end de mængder, der er fastsat i artikel 5, stk. 7. Procedurer af samme art afsluttes omgående, når det fastslås, at dumpingmargenen er mindre end 2% udtrykt i procent af eksportprisen, dog således, at det kun er undersøgelsen, der afsluttes for den enkelte eksportør, for hvem margenen er lavere end 2%, og den pågældende skal fortsat være omfattet af proceduren og kan blive undersøgt igen i forbindelse med en eventuel genoptagelse af en undersøgelse, der gennemføres for det pågældende land i henhold til artikel 11.«

9 Artikel 20, stk. 1 og 2, i forordning 2016/1036, som i det væsentlige gentager bestemmelserne fra artikel 20, stk. 1 og 2, i forordning nr. 1225/2009, er formuleret som følger:

»1. Klagerne, importørerne og eksportørerne og disses repræsentative sammenslutninger samt repræsentanterne for eksportlandet kan anmode om fremlæggelse af de nærmere oplysninger, der ligger til grund for de vigtigste kendsgerninger og betragtninger, på grundlag af hvilke der er indført midlertidige foranstaltninger. Anmodninger om en sådan fremlæggelse af oplysninger indgives skriftligt umiddelbart efter indførelsen af de midlertidige foranstaltninger, og fremlæggelse af oplysningerne finder sted skriftligt hurtigst muligt herefter.

2. De parter, der er nævnt i stk. 1, kan anmode om endelig fremlæggelse af de vigtigste kendsgerninger og betragtninger, på grundlag af hvilke det påtænkes at anbefale indførelse af endelige foranstaltninger eller afslutning af en undersøgelse eller en procedure uden indførelse af foranstaltninger, idet der lægges særlig vægt på at fremlægge sådanne kendsgerninger og betragtninger, som afviger fra dem, der lå til grund for indførelsen af de midlertidige foranstaltninger.«

Tvistens baggrund

10 Der er redegjort for tvistens baggrund i den appellerede doms præmis 1-12. Med henblik på den foreliggende sag kan de sammenfattes som følger.

11 Efter en klage, der var blevet indgivet af Eurofer den 23. maj 2016, indledte Kommissionen en antidumpingundersøgelse vedrørende importen til Den Europæiske Union af visse varmvalsede flade produkter af jern og ulegeret stål eller andre former for legeret stål med oprindelse i Brasilien, Iran, Rusland Serbien og Ukraine.

12 Den 7. juli 2016 offentliggjorde Kommissionen en meddelelse om indledning af en antidumpingprocedure vedrørende denne import (EUT 2016, C 246, s. 7) i henhold til forordning nr. 1225/2009.

13 Undersøgelsen af dumping og skade omfattede perioden fra den 1. juli 2015 til den 30. juni 2016 (herefter »undersøgelsesperioden«). Undersøgelsen af udviklingstendenser af relevans for vurderingen af skaden omfattede perioden fra den 1. januar 2013 til udgangen af undersøgelsesperioden.

14 I den meddelelse om indledning af undersøgelsen, der er nævnt i nærværende doms præmis 12, anførte Kommissionen, at den eventuelt ville udtage en stikprøve af interesserede parter i henhold til de relevante bestemmelser i forordning nr. 1225/2009. For så vidt angår EU-producenterne omfattede den endelige stikprøve seks af disse producenter med hjemsted i fem medlemsstater, som tegnede sig for mere end 45% af EU-produktionen, nemlig:

– ThyssenKrupp Steel Europe AG (Duisburg, Tyskland)

– Tata Steel IJmuiden BV (Velsen-Noord, Nederlandene)

– Tata Steel UK Limited (Port Talbot, South Wales, Det Forenede Kongerige)

– ArcelorMittal Mediterranee SAS (Fos-sur-Mer, Frankrig)

– ArcelorMittal Atlantique et Lorraine (Dunkerque, Frankrig)

– ArcelorMittal España SA (Gozón, Spanien).

15 Der blev i henhold til artikel 16 i forordning 2016/1036 aflagt kontrolbesøg hos de omhandlede producenter.

16 Den 4. april 2017 meddelte Kommissionen gennem et oplysningsdokument (herefter »oplysningsdokumentet«) alle de interesserede parter, at den ville fortsætte undersøgelsen uden at indføre midlertidige foranstaltninger på den af undersøgelsen omfattede import til Unionen. Dette dokument indeholdt de væsentligste kendsgerninger og betragtninger, som lå til grund for Kommissionens beslutning om at fortsætte undersøgelsen uden at indføre midlertidige foranstaltninger. Efter fremlæggelsen af det nævnte dokument fremsatte de interesserede parter skriftlige bemærkninger til de fremlagte oplysninger og konklusioner. Der blev desuden afholdt høringer med interesserede parter, som havde anmodet herom.

17 Den 4. maj 2017 blev der afholdt en høring med Eurofer under overværelse af høringskonsulenten i handelsprocedurer. Den 8. juni 2017 blev der afholdt yderligere en høring med Eurofer.

18 Mellem den 29. maj og den 9. juni 2017 blev der aflagt yderligere fem kontrolbesøg hos følgende interesserede parter, der befandt sig på Unionens område:

– ThyssenKrupp Steel Europe AG (Duisburg) (EU-producent)

– HUS Ltd (Plovdiv, Bulgarien) (bruger, medlem af et konsortium med navnet »Consortium for Imports of Hot-Rolled Flats«, konsortium for import af varmvalsede flade produkter)

– Technotubi SpA (Alfianello, Italien) (bruger, medlem af det konsortium, der er nævnt i det foregående led)

– en italiensk bruger, der ikke er medlem af konsortiet, og som har ønsket at være anonym

– Eurofer.

19 Efter den endelige fremlæggelse af oplysninger den 17. juli 2017 (herefter »den endelige fremlæggelse af oplysninger«) blev der den 27. juli 2017 afholdt yderligere en høring med Eurofer under overværelse af høringskonsulenten i handelsprocedurer.

20 Efter en høring den 3. august 2017 med en iransk eksporterende producent foretog Kommissionen en ny dumpingberegning samt nye beregninger støttet på denne dumpingberegning. Parterne blev underrettet om denne revidering gennem en supplerende endelig fremlæggelse af oplysninger den 4. august 2017.

21 Den 5. oktober 2017 vedtog Kommissionen den omtvistede forordning.

22 Denne forordnings artikel 2 bestemmer, at »[a]ntidumpingproceduren vedrørende importen til Unionen af den pågældende vare med oprindelse i Serbien afsluttes i overensstemmelse med […] artikel 9, stk. 2[, i forordning 2016/1036]«.

Sagen for Retten og den appellerede dom

23 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 29. december 2017 anlagde Eurofer sag med påstand om delvis annullation af den omtvistede forordning.

24 Ved processkrift indleveret til Rettens Justitskontor den 17. april 2018 anmodede HBIS Group Serbia Iron & Steel LLC Belgrade (herefter »HBIS Serbia«) om tilladelse til at intervenere i sagen for Retten til støtte for Kommissionens påstande. Ved kendelse af 12. juli 2018 tillod formanden for Rettens Ottende Afdeling denne intervention. Visse oplysninger i stævningen i første instans blev behandlet fortroligt i forhold til HBIS Serbia.

25 Til støtte for sit søgsmål fremsatte Eurofer tre anbringender. Det første anbringende vedrørte et åbenbart urigtigt skøn og en retlig fejl, for så vidt som Kommissionen havde besluttet ikke at kumulere den serbiske import i henhold til artikel 3, stk. 4, i forordning 2016/1036. Det andet anbringende vedrørte et åbenbart urigtigt skøn og en retlig fejl, for så vidt som Kommissionen havde fundet, at det ikke var »nødvendigt« at træffe beskyttelsesforanstaltninger i forhold til Republikken Serbien, selv ikke på et kumuleret grundlag. Det tredje anbringende vedrørte en tilsidesættelse af denne forordnings artikel 20, stk. 2, en krænkelse af Eurofers ret til information og til forsvar samt en tilsidesættelse af retten til god forvaltning i henhold til artikel 41 i Den europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, for så vidt som Kommissionen havde afvist at meddele oplysninger om prisunderbud og målpriser for den serbiske eksportør.

26 Hvad angik spørgsmålet om, hvorvidt søgsmålet kunne antages til realitetsbehandling, besvarede Retten Kommissionens argumenter, hvormed det blev bestridt, at sagen ikke kunne antages til realitetsbehandling, idet den henviste til Domstolens praksis, der bl.a. følger af dom af 26. februar 2002, Rådet mod Boehringer (C-23/00 P, EU:C:2002:118, præmis 51 og 52), hvorefter Unionens retsinstanser har ret til at vurdere, om det af retsplejehensyn er berettiget at forkaste et søgsmål i realiteten uden først at tage stilling til formaliteten, og fandt, at det i det foreliggende tilfælde var berettiget at undersøge sagens realitet uden at træffe afgørelse om sagens formalitet.

27 Med hensyn til realiteten forkastede Retten Eurofers argumenter vedrørende den anden af de betingelser, der er fastsat i artikel 3, stk. 4, i forordning 2016/1036 vedrørende en indført mængde, der ikke er ubetydelig. Da betingelserne i denne bestemmelse er kumulative, forkastede Retten det første annullationsanbringende i sin helhed.

28 Hvad angik det andet annullationsanbringende fastslog Retten, at Eurofer ikke havde godtgjort, at Kommissionen havde overskredet den skønsmargen, som den havde i forbindelse med anvendelsen af artikel 9, stk. 2, i forordning 2016/1036. Retten forkastede klagepunktet vedrørende en overfladisk og ufuldstændig undersøgelse af importen fra Serbien, og følgelig det andet anbringende i sin helhed, som ugrundet.

29 Hvad angik det tredje annullationsanbringende fastslog Retten, at Eurofer i overensstemmelse med artikel 20, stk. 2, i forordning 2016/1036 var blevet underrettet om de vigtigste kendsgerninger og betragtninger, på grundlag af hvilke det påtænktes at afslutte proceduren for så vidt angik importen fra Serbien uden at indføre foranstaltninger, at denne sammenslutning var blevet sat i stand til at gøre sine synspunkter gældende, og at dens ret til forsvar således var blevet overholdt i det foreliggende tilfælde. Retten forkastede i øvrigt Eurofers argumentation om en analogi med retspraksis på det konkurrenceretlige område. Retten fandt endvidere, at Kommissionen, som det fremgik af undersøgelsen af det andet anbringende, havde undersøgt alle de relevante forhold i den foreliggende sag og derfor ikke havde tilsidesat princippet om god forvaltning. Som følge heraf forkastede Retten dette tredje annullationsanbringende.

30 Ved den appellerede dom frifandt Retten i det hele Kommissionen i det af Eurofer anlagte søgsmål.

Parternes påstande for Domstolen

31 Eurofer har med sit appelskrift nedlagt følgende påstande:

– Den appellerede dom ophæves.

– Den omtvistede forordnings artikel 2 annulleres.

– Subsidiært hjemvises sagen til Retten.

– Kommissionen og HBIS Serbia tilpligtes at betale omkostningerne i forbindelse med sagen i første instans og appelsagen.

32 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

– Den appellerede dom ophæves, og søgsmålet i første instans afvises fra realitetsbehandling.

– Appellen forkastes.

– Eurofer tilpligtes at betale omkostningerne i forbindelse med sagen i første instans og appelsagen.

33 HBIS Serbia har nedlagt følgende påstande:

– Appellen forkastes.

– Eurofer tilpligtes at betale de omkostninger, som HBIS Serbia har afholdt i forbindelse med sagen i første instans og appelsagen.

34 Ved kendelse afsagt af Domstolens præsident den 2. september 2020, Eurofer mod Kommissionen (C-226/20 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2020:669), blev der givet medhold i Eurofers anmodning om, at Domstolen i forhold til HBIS Serbia skulle behandle oplysningerne i bilag A.4 til Eurofers appelskrift fortroligt, svarende til de oplysninger, der allerede var blevet behandlet fortroligt i den sag, der gav anledning til den appellerede dom, og som fremgik af bilaget til Eurofers stævning i første instans.

Om appellen

35 Eurofer har til støtte for sin appel fremsat fire anbringender. Det første anbringende vedrører en retlig fejl derved, at Retten fortolkede artikel 3, stk. 4, i forordning 2016/1036 således, at Kommissionen har en skønsbeføjelse til at fastslå, at import, der repræsenterer en markedsandel på over 1%, er »ubetydelig«. Det andet anbringende vedrører åbenbart urigtige skøn og en retlig fejl for så vidt angår vurderingen af, at »importmængden« fra Serbien var »ubetydelig« i henseende til denne forordnings artikel 3, stk. 4. Det tredje anbringende vedrører et åbenbart urigtigt skøn og en retlig fejl for så vidt angår konklusionen om, at »beskyttelsesforanstaltninger ikke er nødvendige« i henseende til nævnte forordnings artikel 9, stk. 2. Det fjerde anbringende vedrører en retlig fejl, idet Retten konkluderede, at Kommissionen ikke var forpligtet til at meddele Eurofer oplysningerne om prisunderbud og målprisunderbud.

Det første anbringende

Parternes argumentation

36 Eurofer har med sit første anbringende gjort gældende, at Retten begik en retlig fejl ved at fortolke artikel 3, stk. 4, litra a), og artikel 5, stk. 7, i forordning 2016/1036 således, at Kommissionen har en skønsbeføjelse til at fastslå, at import, der repræsenterer en markedsandel på over 1%, er »ubetydelig« i henseende til denne forordnings artikel 3, stk. 4, litra a). Dette anbringende vedrører den appellerede doms præmis 67, 68, 73, 74 og 78-80.

37 I første omgang bekræfter den praksis fra Retten, der følger af dom af 25. januar 2017, Rusal Armenal mod Rådet (T-512/09 RENV, EU:T:2017:26, præmis 101-105), at der er »et komplementaritetsforhold« mellem artikel 3, stk. 4, litra a), og artikel 5, stk. 7, i forordning 2016/1036. Ifølge den korrekte fortolkning af denne forordnings artikel 3, stk. 4, skal den tærskel på 1%, der er fastsat i forordningens artikel 5, stk. 7, således anvendes som bindende tærskel med henblik på vurderingen af, om importmængden er »ubetydelig« i henseende til samme forordnings artikel 3, stk. 4. Denne fortolkning understøttes af Kommissionens afgørelsespraksis, som Retten bl.a. henviste til i den appellerede doms præmis 73 og 74, og af Kommissionens forklarende note af 21. september 2000, der blev tilstillet Antidumpingudvalget (ad hoc-gruppen om gennemførelse) ved Verdenshandelsorganisationen (WTO), således som gengivet i den appellerede doms præmis 37, hvilken note udgør »Kommissionens bedste fortolkning af EU-retten«.

38 I anden omgang gav Retten i den appellerede doms præmis 65-68 og 79 ikke nogen overbevisende begrundelse til støtte for den fortolkning, som den anlagde. For det første betyder den manglende udtrykkelige henvisning i artikel 3, stk. 4, i forordning 2016/1036 til denne forordnings artikel 5, stk. 7, ikke, at disse bestemmelser ikke kan læses under ét. For det andet er den omstændighed, at denne forordnings artikel 5, stk. 7, finder anvendelse på tidspunktet for indledningen af

undersøgelsen, mens forordningens artikel 3, stk. 4, finder anvendelse ved selve denne undersøgelse, ikke en tilstrækkelig begrundelse for at afvise en sammenhængende fortolkning af disse to bestemmelser. Det er i denne forbindelse logisk, at de samme regler finder anvendelse på disse to stadier af proceduren, hvilket er tilfældet med andre bestemmelser i samme forordning. For det tredje er Kommissionens vide skønsbeføjelser på området for den fælles handelspolitik uden relevans for afgørelsen af, om importen fra et givent land overstiger tærsklen på 1%, idet dette spørgsmål kræver et todelt svar. For det fjerde er de eksempler på indførsler, der overstiger en markedsandel på 1%, som Retten støttede sig på i den appellerede doms præmis 79, ikke relevante for fortolkningen af artikel 3, stk. 4, i forordning 2016/1036.

39 I tredje omgang var Rettens fortolkning i strid med retssikkerhedsprincippet, for så vidt som denne fortolkning ligeledes skaber usikkerhed med hensyn til spørgsmålet om, hvorvidt den tærskel på 3%, der er fastsat i denne forordnings artikel 5, stk. 7, finder tilsvarende anvendelse på tidspunktet for indledningen af undersøgelsen og på tidspunktet for selve undersøgelsen. Rettens fortolkning, hvorefter den nævnte forordnings artikel 5, stk. 7, kan give vejledning til fortolkningen af samme forordnings artikel 3, stk. 4, uden dog at blive anset for at fastsætte en bindende tærskel, risikerer ligeledes at medføre retsusikkerhed og udgør et element af politisk pres i dumpingsagerne. Ifølge en sådan fortolkning har Kommissionen vide skønsbeføjelser, som er underlagt en overfladisk domstolskontrol.

40 Kommissionen har gjort gældende, at dette anbringende er uvirksomt og under alle omstændigheder ugrundet.

41 HBIS Serbia har gjort gældende, at dette anbringende er ugrundet.

Domstolens bemærkninger

42 Indledningsvis skal Kommissionens argument om, at det foreliggende anbringende er uvirksomt, forkastes. Selv om dette anbringende navnlig vedrører den appellerede doms præmis 67, 68, 73, 74 og 78-80, fremgår det således klart af den argumentation, som Eurofer har fremført til støtte for dette anbringende, at denne argumentation i realiteten tilsigter at anfægte samtlige de begrundelser i denne dom, hvorved Retten forkastede det første annullationsanbringende, for så vidt som dette angik betingelsen i artikel 3, stk. 4, litra a), i forordning 2016/1036 om importmængdens ubetydelige karakter.

43 Vedrørende realiteten har Eurofer i det væsentlige gjort gældende, at Retten støttede sig på en fejlagtig fortolkning af denne forordnings artikel 3, stk. 4, og artikel 5, stk. 7, eftersom disse bestemmelser ikke giver Kommissionen nogen skønsbeføjelse til at fastslå, at importen fra Serbien, for så vidt som den repræsenterer en mængde på over 1%, er »ubetydelig« i henseende til den nævnte forordnings artikel 3, stk. 4, litra a).

44 Det skal i denne forbindelse bemærkes, at det følger af artikel 3, stk. 4, i forordning 2016/1036, at såfremt indførslen af en vare fra mere end ét land samtidig er omfattet af antidumpingundersøgelser, kan følgevirkningerne af en sådan indførsel kun vurderes kumulativt, såfremt for det første den dumpingmargen, der er fastlagt for indførslen fra hvert af de pågældende lande, er højere end den minimumsværdi, der er anført i denne forordnings artikel 9, stk. 3, og den indførte mængde fra hvert land ikke er ubetydelig, og for det andet, at det vil være hensigtsmæssigt at foretage en kumulativ vurdering af virkningerne af indførslen på baggrund af vilkårene for konkurrencen mellem de indførte varer og vilkårene for konkurrencen mellem de indførte varer og den i Unionen fremstillede vare.

45 Som Retten med rette bemærkede i den appellerede doms præmis 51, fastsætter denne forordnings artikel 3, stk. 4, i det væsentlige tre betingelser for, at der kan foretages en kumulativ vurdering af indførsel fra mere end et land, der samtidigt er omfattet af antidumpingundersøgelser, og det er tilstrækkeligt til at udelukke en sådan kumulativ vurdering, at en af disse tre betingelser ikke er opfyldt.

46 I det konkrete tilfælde er det kun den anden af disse betingelser, nemlig den om en ikke ubetydelig importmængde, der er omtvistet i den foreliggende sag.

47 For det første fremgår det af selve ordlyden af artikel 3, stk. 4, litra a), i forordning 2016/1036, at denne bestemmelse for så vidt angår denne betingelse hverken henviser til denne forordnings artikel 5, stk. 7, eller til nogen anden bestemmelse i nævnte forordning.

48 Som Retten med rette bemærkede i den appellerede doms præmis 63, forholder det sig således, at til forskel fra den første del af artikel 3, stk. 4, litra a), i forordning 2016/1036, som præcist definerer den første betingelse vedrørende dumpingmargenen ved en henvisning til minimumsværdien som omhandlet i denne forordnings artikel 9, stk. 3, foretager den anden del af forordningens artikel 3, stk. 4, litra a), ingen henvisning og kræver blot, at den indførte mængde fra hvert land ikke er »ubetydelig«, uden at definere dette udtryk præcist.

49 Det følger heraf, at da der ikke udtrykkeligt er henvist til den tærskel på 1%, der er fastsat i artikel 5, stk. 7, i forordning 2016/1036, har EU-lovgiver ikke krævet, at vurderingen af, om importen er ubetydelig i henseende til den anden betingelse i denne forordnings artikel 3, stk. 4, litra a), nødvendigvis skal ske i forhold til denne tærskel.

50 For det andet skal det fastslås, at artikel 3, stk. 4, og artikel 5, stk. 7, i forordning 2016/1036 forfølger forskellige formål inden for rammerne af den procedure, der er fastsat i denne forordning.

51 Retten fastslog i denne forbindelse med rette i den appellerede doms præmis 66, at den nævnte forordnings artikel 5, stk. 7, vedrører et andet stadium af undersøgelsen end det, der er reguleret af samme forordnings artikel 3, stk. 4.

52 Det fremgår således af artikel 5, stk. 7, i forordning 2016/1036, at hvis den tærskel på 1%, der er fastsat i denne bestemmelse, ikke er nået, indledes der ikke nogen antidumpingprocedure. Det følger heraf, at denne bestemmelse omhandler en fase, der går forud for indledningen af undersøgelsen.

53 Derimod vedrører denne forordnings artikel 3, stk. 4, import, der allerede er genstand for en undersøgelse, som Kommissionen har iværksat efter indledningen af proceduren, jf. den pågældende forordnings artikel 6, stk. 1.

54 Som anført af generaladvokaten i punkt 52 i forslaget til afgørelse forholder det sig i denne forbindelse således, at selv om det ikke kan udelukkes, at den tærskel på 1%, der er fastsat i samme forordnings artikel 5, stk. 7, kan tages i betragtning som en vejledende tærskel til at efterprøve, at den indførte mængde ikke er »ubetydelig« som omhandlet i artikel 3, stk. 4, litra a), i forordning 2016/1036, kan denne tærskel dog ikke udgøre en ufravigelig tærskel, hvis overskridelse gør det nødvendigt at fastslå, at den indførte mængde fra et særligt tredjeland »ikke er ubetydelig« som omhandlet i denne sidstnævnte bestemmelse.

55 For det tredje er Rettens fortolkning af artikel 3, stk. 4, litra a), i forordning 2016/1036 i overensstemmelse med de vide skønsbeføjelser, som ifølge Domstolens praksis indrømmes EU-institutionerne inden for den fælles handelspolitik og ganske særligt med hensyn til handelsmæssige beskyttelsesforanstaltninger. Sådanne skønsbeføjelser følger af kompleksiteten af de økonomiske og politiske situationer, som disse institutioner skal undersøge (jf. i denne retning dom af 19.9.2019, Trace Sport, C-251/18, EU:C:2019:766, præmis 47 og den deri nævnte retspraksis), og vedrører bl.a. konstateringen – som led i en antidumpingprocedure – af, om der foreligger skade for EU-erhvervsgrenen (dom af 10.7.2019, Caviro Distillerie m.fl. mod Kommissionen, C-345/18 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2019:589, præmis 15 og den deri nævnte retspraksis).

56 Som generaladvokaten i det væsentlige har anført i punkt 51 i forslaget til afgørelse, forholder det sig i det foreliggende tilfælde således, at selv om den tærskel på 1%, der er fastsat i artikel 5, stk. 7, i forordning 2016/1036, kan udgøre en indikation, som Unionens retsinstanser kan tage hensyn til ved kontrollen af de vurderinger, som Kommissionen har foretaget inden for rammerne af denne forordnings artikel 3, stk. 4, litra a), kan denne tærskel ikke udgøre en ufravigelig tærskel, ud over hvilken det under alle omstændigheder er umuligt for Kommissionen at konkludere, at importen fra et land, som er omfattet af en antidumpingundersøgelse, er ubetydelig.

57 En sådan fortolkning af artikel 3, stk. 4, litra a), i forordning 2016/1036 ville nemlig være ensbetydende med at fratage denne institution den skønsbeføjelse, som den er tillagt ved denne bestemmelse for at vurdere, om importen er ubetydelig i henseende til en kumulativ vurdering af importen af en vare fra flere lande, der samtidig er genstand for antidumpingundersøgelser.

58 Det følger således af ovenstående betragtninger, at Retten i den appellerede doms præmis 67 med rette fastslog, at denne forordnings artikel 5, stk. 7, kan tjene som vejledning hvad angår den ubetydelige importmængde, uden at det dog heraf kan udledes, at importen fra det pågældende land, der tegner sig for en markedsandel på over 1%, inden for rammerne af forordningens artikel 3, stk. 4, ikke kan anses for ubetydelig.

59 Denne konklusion drages ikke i tvivl af de argumenter, som Eurofer har fremført til støtte for det foreliggende anbringende.

60 Hvad for det første angår argumentet om, at Rettens fortolkning af artikel 3, stk. 4, litra a), i forordning 2016/1036 i det væsentlige er i strid med EU-institutionernes tidligere afgørelsespraksis, er det tilstrækkeligt at påpege, at der ifølge Domstolens faste praksis ikke kan tages hensyn til en sådan afgørelsespraksis med henblik på fortolkningen af en bestemmelse i denne forordning (jf. i denne retning dom af 10.2.2021, RFA International mod Kommissionen, C-56/19 P, EU:C:2021:102, præmis 79 og den deri nævnte retspraksis).

61 Hvad dernæst angår denne fortolknings overensstemmelse med den forklarende bemærkning, der er nævnt i denne doms præmis 37, fastslog Retten i den appellerede doms præmis 77, som ikke specifikt er bestridt inden for rammerne af nærværende appel, at denne note ikke kan kvalificeres som »retningslinjer«, som indebærer en begrænsning af egen skønsbeføjelse.

62 Endelig skal argumenterne om, at den nævnte fortolkning er i strid med retssikkerhedsprincippet, ligeledes forkastes.

63 For det første kan Eurofers argument om, at den samme fortolkning ville føre til usikkerhed med hensyn til fortolkningen af de tærskler, der er fastsat i artikel 5, stk. 7, i forordning 2016/1036, henset til betragtningerne i denne doms præmis 50-54, ikke tiltrædes. For det andet ville en fortolkning af denne forordnings artikel 3, stk. 4, litra a), i den retning, som Eurofer har gjort gældende – således som generaladvokaten har fremhævet i punkt 57 i forslaget til afgørelse – være ensbetydende med at fratage denne bestemmelse sin effektive virkning, eftersom der i henhold til forordningens artikel 5, stk. 7, i princippet ikke indledes en procedure med hensyn til lande, hvis indførsler tegner sig for en markedsandel på under 1%.

64 Henset til samtlige ovenstående betragtninger skal det første anbringende forkastes som ugrundet.

Det andet anbringende

Parternes argumentation

65 Med sit andet anbringende har Eurofer gjort gældende, at Rettens vurdering, hvorefter importmængden fra Serbien var »ubetydelig« i henseende til artikel 3, stk. 4, litra a), i forordning 2016/1036, er behæftet med en retlig fejl. Dette anbringende vedrører den appellerede doms præmis 81-85 og er underinddelt i tre led.

66 Med dette anbringendes første led har Eurofer gjort gældende, at Retten begik en retlig fejl i den appellerede doms præmis 81-83 ved at medtage priselementer i vurderingen af importmængdens »ubetydelige« karakter, selv om der kun skulle foretages en kvantitativ vurdering af mængderne.

67 De tre elementer, der er nødvendige for en kumulativ vurdering i henhold til artikel 3, stk. 4, i forordning 2016/1036, er med rette nævnt i den appellerede doms præmis 50 og 51. Det andet af disse forhold vedrører den indførte mængde, hvis »ubetydelige« karakter bør baseres på markedsandelene og ikke på prisen på disse indførsler. Denne pris indgår i det tredje af de nævnte elementer, og denne forordning sondrer klart mellem disse to aspekter. Retten sammenblandede imidlertid to forskellige begreber og støttede følgelig sit ræsonnement vedrørende importmængdens ubetydelige karakter på en irrelevant betragtning.

68 Med dette anbringendes andet led, der er fremsat subsidiært, har Eurofer gjort gældende, at Retten under alle omstændigheder ikke foretog en korrekt anvendelse af de kriterier, som den anførte i den appellerede doms præmis 82, og som gør det muligt at vurdere denne ubetydelige karakter. Ved i sin analyse at se bort fra prisunderbud og målprisunderbud tog Kommissionen således ikke hensyn til alle relevante beviser, sådan som det kræves i henhold til artikel 3, stk. 3, i forordning 2016/1036. Følgelig begik Retten i den appellerede doms præmis 83 en retlig fejl ved at tiltræde Kommissionens tilgang.

69 Med det samme anbringendes tredje led har Eurofer gjort gældende, at Retten i den appellerede doms præmis 83 og 85 ligeledes anlagde et åbenbart urigtigt skøn og gengav beviserne urigtigt, idet den fastslog, at de gennemsnitlige priser for mængder, som tegner sig for en mindre væsentlig markedsandel, uden videre kunne støtte den konklusion, at importmængden var ubetydelig i den konkrete situation. Eurofer har medgivet, at gennemsnitsprisen på importen fra Serbien var højere end gennemsnitsprisen på importen fra andre lande. Det fremgår imidlertid klart af de til sagsakterne føjede beviser, at den eneste serbiske producents gennemsnitspris praktisk talt er identisk med den gennemsnitspris, der er blevet anvendt af to af de øvrige eksportører, i forhold til hvilke Kommissionen har indført antidumpingtold.

70 Kommissionen er af den opfattelse, at dette anbringende er uvirksomt, og at alle dets tre led under alle omstændigheder er ugrundede. Efter Kommissionens opfattelse må det tredje af disse led i øvrigt delvist afvises fra realitetsbehandling.

71 HBIS Serbia har anført, at dette anbringende skal forkastes som ugrundet.

Domstolens bemærkninger

72 Det må fastslås, at dette anbringende er uvirksomt, således som Kommissionen har gjort gældende.

73 Dette anbringende tilsigter således navnlig at anfægte den appellerede doms præmis 81-84.

74 Retten udtalte i denne doms præmis 81, at det var med rette, at Kommissionen i 248. betragtning til den omtvistede forordning fastslog, at den omstændighed, at de gennemsnitlige serbiske salgspriser i undersøgelsesperioden lå betydeligt højere end de gennemsnitlige salgspriser for de fire andre berørte lande, er endnu et tegn på, at denne lave importmængde ikke kan have forvoldt EU-erhvervsgrenen nogen skade.

75 Retten fandt ganske vist i den appellerede doms præmis 82, at spørgsmålet om, hvorvidt en importmængde er ubetydelig i henseende til artikel 3, stk. 4, litra a), i forordning 2016/1036, ikke er et spørgsmål alene om størrelsen af denne mængde, men også omfatter dens kvalitet, dvs. de øvrige faktorer, der indikerer de følgevirkninger, som denne mængde kan have, såsom de priser, der er forbundet med denne import.

76 Som det bl.a. fremgår af den appellerede doms præmis 69, fastslog Kommissionen imidlertid i 232. betragtning til den omtvistede forordning i det væsentlige, at importmængden fra Serbien blev anset for ubetydelig på grundlag af artikel 3, stk. 4, i forordning 2016/1036, fordi denne mængde for det første lå meget tæt på den tærskel på 1%, der er fastsat i denne forordnings artikel 5, stk. 7, og under hvilken Kommissionen ikke indleder nogen undersøgelse, og fordi denne mængde for det andet var betydeligt lavere end importmængden fra alle de fire øvrige omhandlede lande.

77 Selv hvis det antages, således som Eurofer har gjort gældende, at Rettens ræsonnement i den appellerede doms præmis 81-84 vedrørende analysen af de priser, der var forbundet med den omhandlede import, er behæftet med en eller flere retlige fejl, har sådanne fejl således ingen indvirkning på konstateringen i denne doms præmis 70 og 80, ifølge hvilken Kommissionen uden at anlægge et åbenbart urigtigt skøn i det foreliggende tilfælde kunne konkludere, at importmængden fra Serbien var ubetydelig i henseende til anvendelsen af artikel 3, stk. 4, i forordning 2016/1036.

78 Under disse omstændigheder må det andet anbringende, bedømt i sine tre led, forkastes som uvirksomt.

Det tredje anbringende

Parternes argumentation

79 Eurofer har med sit tredje anbringende gjort gældende, at Retten i den appellerede doms præmis 109, 114, 120 og 121 begik flere retlige fejl ved at tiltræde Kommissionens konklusion om, at »beskyttelsesforanstaltninger ikke er nødvendige« i det foreliggende tilfælde i henseende til artikel 9, stk. 2, i forordning 2016/1036. Dette anbringende er underinddelt i to led.

80 Med det første led har Eurofer gjort gældende, at Retten i den appellerede doms præmis 114 begik en retlig fejl ved at fastslå, at en detaljeret analyse – bl.a. af, om der foreligger dumping i henhold til artikel 2 i forordning 2016/1036, og om der foreligger en skade i henhold til denne forordnings artikel 3 – ikke altid er påkrævet, og at en afslutning af en undersøgelse eller procedure kan ske bl.a. alene på grundlag af dumpingmargenen eller importmængden.

81 Eurofer har anført, at selv om artikel 9, stk. 2, i forordning 2016/1036 ikke præciserer, under hvilke omstændigheder »beskyttelsesforanstaltninger ikke er nødvendige«, indeholder 16. betragtning til denne forordning klare retningslinjer, for så vidt som det heri angives, at procedurerne bør afsluttes, »når dumpingmargenen er minimal eller den forvoldte skade ubetydelig«. Under disse omstændigheder konkluderede Retten med urette i den appellerede doms præmis 114, at en vurdering af den potentielle væsentlige skade ikke er påkrævet.

82 Artikel 9, stk. 3, i forordning 2016/1036 er uden betydning i denne henseende, for så vidt som den fastsætter to »sikkerhedstærskler«, under hvilke de to betingelser i 16. betragtning til denne forordning i princippet er opfyldt. I det foreliggende tilfælde overholder de serbiske indførsler imidlertid ikke disse tærskler. Det eneste grundlag, hvorpå Kommissionen kunne konkludere, at det ikke var nødvendigt at vedtage beskyttelsesforanstaltninger, ville følgelig have været en konstatering af, at den skade, der var forårsaget af de serbiske indførsler, var ubetydelig, hvilket ville have krævet, at Kommissionen undersøgte, om disse indførsler kunne have medvirket til at forvolde en betydelig skade under hensyntagen til de skønselementer, der er fastsat i artikel 3 i forordning 2016/1036.

83 Med det andet led har Eurofer gjort gældende, at Retten i den appellerede doms præmis 115-121 begik en retlig fejl og anlagde et åbenbart urigtigt skøn, da den fastslog, at Kommissionen ikke havde overskredet den skønsmargen, den havde i forbindelse med anvendelsen af artikel 9, stk. 2, i forordning 2016/1036. Ifølge Eurofer kunne hverken de serbiske importmængder eller de gennemsnitlige salgspriser i mangel af andre oplysninger begrunde Kommissionens konklusioner.

84 Hvad angik de serbiske importmængder, der oversteg tærsklen på 1% i artikel 9, stk. 3, i forordning 2016/1036, sammenholdt med denne forordnings artikel 5, stk. 7, kunne det således ikke antages, at denne mængde ikke forvoldte nogen skade. Hvad angår anvendelsen af de gennemsnitlige importpriser burde Kommissionen ikke alene have taget hensyn til disse priser, men også til de priser, der blev anvendt af eksportører fra de andre berørte lande, samt til niveauerne for prisunderbud og målprisunderbud. Den omstændighed, at Kommissionen ikke tog hensyn til relevante oplysninger, udgør endvidere et åbenbart urigtigt skøn. Kommissionens vurdering tog ikke hensyn til den høje dumpingmargen for den serbiske import, selv om denne oplysning var åbenbart relevant med henblik på at fastlægge denne imports skadelige virkninger, således som det fremgår af denne forordnings artikel 3, stk. 3.

85 Kommissionen er af den opfattelse, at dette anbringende delvist ikke kan antages til realitetsbehandling og under alle omstændigheder er ugrundet.

86 HBIS Serbia har anført, at dette anbringende skal forkastes som ugrundet.

Domstolens bemærkninger

87 Med dette anbringendes første led har Eurofer i det væsentlige gjort gældende, at Retten i den appellerede doms præmis 114 fejlagtigt fastslog, at en detaljeret analyse af, om der foreligger en skade, ikke altid er påkrævet, og at en afslutning af en undersøgelse eller procedure kan ske bl.a. på grundlag af dumpingmargenen eller importmængden.

88 Det følger i denne henseende af artikel 9, stk. 2, i forordning 2016/1036, at såfremt beskyttelsesforanstaltninger ikke er nødvendige, afsluttes undersøgelsen eller proceduren. Det fremgår af 16. betragtning til denne forordning, at procedurer bør afsluttes, når dumpingmargenen er minimal eller den forvoldte skade ubetydelig.

89 I denne sammenhæng bestemmer artikel 9, stk. 3, i forordning 2016/1036 bl.a., at for så vidt angår procedurer, der er indledt i henhold til denne forordnings artikel 5, stk. 9, anses den forvoldte skade normalt for ubetydelig, når de pågældende indførte mængder udgør mindre end de mængder, der er fastsat i den nævnte forordnings artikel 5, stk. 7, dvs. en markedsandel på under 1%.

90 Som generaladvokaten har anført i punkt 100 i forslaget til afgørelse, kan samme forordnings artikel 9, stk. 3, dog ikke fortolkes således, at den er til hinder for, at Kommissionen kan konkludere, at en af import forårsaget skade er ubetydelig, når – som i det foreliggende tilfælde – omfanget af denne import overstiger denne tærskel meget lidt.

91 Det følger nemlig af anvendelsen af adverbiet »normalt«, at EU-lovgiver har ønsket at overlade Kommissionen en vis skønsmargen ved vurderingen af, om den potentielle skade, som import kan forårsage, er ubetydelig.

92 En sådan fortolkning er i overensstemmelse med de skønsbeføjelser, som indrømmes EU-institutionerne på området for handelsmæssige beskyttelsesforanstaltninger, hvilke beføjelser, som anført i denne doms præmis 55, udstrækker sig til – som led i en antidumpingprocedure – at fastslå, om der foreligger skade for EU-erhvervsgrenen.

93 Kommissionen er derfor berettiget til at konkludere, at beskyttelsesforanstaltninger ikke er nødvendige, i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 9, stk. 2, i forordning 2016/1036, når den konstaterer, at den af undersøgelsen omfattede import overstiger den tærskel på 1%, under hvilken den skade, som denne import fra et tredjeland forvolder, normalt anses for ubetydelig, når denne import forbliver meget tæt på denne tærskel, og når denne institution råder over andre oplysninger, der kan underbygge, at den nævnte import er ubetydelig.

94 Under disse omstændigheder gør den skønsmargen, som Kommissionen råder over, det muligt for denne institution at afslutte undersøgelsen alene på grundlag af artikel 9, stk. 2, i forordning 2016/1036 uden at skulle afgøre, om de samme indførsler kan forvolde væsentlig skade i henseende til de forhold, der bl.a. er fastsat i denne forordnings artikel 3, stk. 2 og 3.

95 På baggrund af det ovenstående skal dette anbringendes første led derfor forkastes som ugrundet.

96 Med dette anbringendes andet led har Eurofer i det væsentlige gjort gældende, at Retten i den appellerede doms præmis 115-121 begik en retlig fejl og anlagde et åbenbart urigtigt skøn ved at tiltræde Kommissionens konstatering af, at der i det foreliggende tilfælde ikke var behov for nogen beskyttelsesforanstaltninger.

97 Indledningsvis skal Kommissionens argument om, at dette led skal afvises, eftersom det udelukkende vedrører Rettens bedømmelse af de faktiske omstændigheder, uden at der er identificeret nogen retlig fejl, forkastes. Som generaladvokaten har anført i punkt 105 i forslaget til afgørelse, fremførte Retten nemlig i den appellerede doms præmis 115-121, som dette led omhandler, en række retlige betragtninger, og de argumenter, som Eurofer har påberåbt sig, er rettet mod disse.

98 Hvad for det første angår Eurofers argument om, at Retten begik en retlig fejl ved at konkludere, at Kommissionen ikke havde overskredet den skønsmargen, som den rådede over i forbindelse med anvendelsen af artikel 9, stk. 2, i forordning 2016/1036, skal det bemærkes, at dette argument skal anses for ugrundet af de samme grunde som dem, der er anført i denne doms præmis 91-94.

99 Hvad dernæst angår argumentet om, at Kommissionens konklusion om, at det ikke var nødvendigt at vedtage beskyttelsesforanstaltninger, er behæftet med et åbenbart urigtigt skøn, da der ikke blev taget hensyn til den angiveligt høje dumpingmargen for den serbiske import, skal det bemærkes, at artikel 9, stk. 2, i forordning 2016/1036 – således som Retten med rette fastslog i den appellerede doms præmis 110 og 111 – overlader en vis skønsmargen til Kommissionen uden at præcisere, under hvilke omstændigheder denne institution kan konkludere, at beskyttelsesforanstaltninger ikke er nødvendige.

100 Under disse omstændigheder fremstår dumpingmargenen ikke som en relevant oplysning, som Kommissionen nødvendigvis burde have taget hensyn til for at fastslå, at det ikke var nødvendigt at vedtage beskyttelsesforanstaltninger.

101 Under alle omstændigheder må det fastslås, at Eurofer til støtte for sin argumentation har begrænset sig til at anføre, at det, henset til den pågældende dumpingmargen, er »mindre sandsynligt«, at følgevirkningen af den pågældende import er ubetydelig, således at denne sammenslutning ikke har anført nogle konkrete og præcise oplysninger, der giver grundlag for at konkludere, at Retten burde have lagt til grund, at Kommissionens ræsonnement var behæftet med et åbenbart urigtigt skøn.

102 Endelig, og som generaladvokaten har fremhævet i punkt 109 i forslaget til afgørelse, skal argumentet om Kommissionens manglende hensyntagen til oplysningerne om prisunderbuddet og målprisunderbuddet for de serbiske produkter forkastes, eftersom dette argument er ensbetydende med at kræve, at Kommissionen – i modsætning til, hvad der er fastslået i denne doms præmis 94 – skal foretage en detaljeret efterprøvning af, om der foreligger en skade, inden den kan afslutte undersøgelsen i overensstemmelse med artikel 9, stk. 2, i forordning 2016/1036.

103 På baggrund af ovenstående betragtninger skal det tredje anbringendes andet led forkastes som ugrundet, og følgelig skal dette anbringende forkastes i sin helhed.

Det fjerde anbringende

Parternes argumentation

104 Eurofer har med sit fjerde anbringende gjort gældende, at Retten begik flere retlige fejl, da den konkluderede, at Kommissionen ikke var forpligtet til at meddele oplysningerne om prisunderbud og målprisunderbud for den serbiske eksportør. Dette anbringende vedrører den appellerede doms præmis 135-137, 141-146 og 148 og er underinddelt i tre led.

105 Med dette anbringendes første led har Eurofer gjort gældende, at Retten begik en retlig fejl ved at fastslå, at denne sammenslutnings ret til forsvar ikke var blevet tilsidesat.

106 Overholdelsen af retten til forsvar er ikke begrænset til kendskab til de oplysninger, som Kommissionen støtter sin argumentation på i henhold til artikel 20, stk. 2, i forordning 2016/1036, men udstrækker sig til aktindsigt i andre relevante oplysninger i Kommissionens sagsakter. I det foreliggende tilfælde udgjorde oplysningerne om prisunderbud og målprisunderbud væsentlige oplysninger, som gjorde det muligt at påvise følgevirkningen af den omhandlede import, og som var nødvendige for, at Eurofer kunne tilkendegive sit synspunkt vedrørende spørgsmålet om, hvorvidt denne import havde forvoldt skade på EU-erhvervsgrenen, og hvorvidt Kommissionens konstatering af, at denne indvirkning var ubetydelig, var korrekt.

107 Inden for rammerne af dette anbringendes andet led har Eurofer gjort gældende, at Retten begik en retlig fejl ved i den appellerede doms præmis 142 at fastslå, at denne sammenslutning i sin egenskab af repræsentant for EU-erhvervsgrenen ikke kan påberåbe sig de krav, der følger af retten til forsvar, i forbindelse med en antidumpingundersøgelse. Denne konklusion er ikke støttet på noget retsgrundlag og har intet grundlag i Domstolens og Rettens praksis.

108 Eurofer har med samme anbringendes tredje led gjort gældende, at Retten begik en retlig fejl ved i den appellerede doms præmis 146 at konkludere, at Kommissionen ikke havde tilsidesat princippet om retten til god forvaltning, der er fastsat i artikel 41 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder. Såfremt det andet eller det tredje appelanbringende tages til følge, bør Eurofers argumenter om tilsidesættelse af princippet om retten til god forvaltning ligeledes tages til følge. Endvidere er Eurofer af den opfattelse, at Retten i den appellerede doms præmis 148 begik en retlig fejl ved ikke at pålægge Kommissionen at fremlægge beviser vedrørende prisunderbud og målprisunderbud.

109 Kommissionen og HBIS Serbia har gjort gældende, at det fjerde appelanbringende delvist er ugrundet og delvist er uvirksomt.

Domstolens bemærkninger

110 I henhold til artikel 20, stk. 2, i forordning 2016/1036 kan de parter, der er nævnt i denne artikels stk. 1, herunder en repræsentativ sammenslutning såsom Eurofer, anmode om endelig fremlæggelse af de vigtigste kendsgerninger og betragtninger, på grundlag af hvilke det påtænkes at anbefale afslutning af en undersøgelse eller en procedure uden indførelse af foranstaltninger.

111 Det skal fastslås, at dette anbringendes tre led er baseret på den forudsætning, at oplysningerne om prisunderbud og målprisunderbud udgjorde oplysninger, som Kommissionen burde have taget hensyn til ved anvendelsen af artikel 3, stk. 4, litra a), og artikel 5, stk. 7, i forordning 2016/1036.

112 Som det fremgår af behandlingen af det andet appelanbringende, kunne Retten imidlertid med rette fastslå, at Kommissionen med føje havde besluttet at afslutte proceduren angående importen fra Serbien alene på grundlag af importmængderne og oplysningerne om de gennemsnitlige salgspriser, og uden at analysere oplysningerne vedrørende prisunderbud og målprisunderbud.

113 Følgelig begik Retten ikke nogen retlig fejl, da den i den appellerede doms præmis 137 fastslog, at Eurofer i overensstemmelse med artikel 20, stk. 2, i forordning 2016/1036 var blevet underrettet om de vigtigste kendsgerninger og betragtninger, på grundlag af hvilke det påtænktes at afslutte proceduren for så vidt angik importen fra Serbien uden at indføre foranstaltninger, at denne sammenslutning var blevet sat i stand til at gøre sine synspunkter gældende, og at dens ret til forsvar var blevet overholdt i det foreliggende tilfælde.

114 Af de samme grunde begik Retten ikke nogen retlig fejl, da den i den appellerede doms præmis 146 fastslog, at Kommissionen havde foretaget en undersøgelse af alle relevante elementer i den foreliggende sag, og at den følgelig ikke havde tilsidesat princippet om retten til god forvaltning. På samme måde kan Eurofer ikke påberåbe sig den omstændighed, at Retten i den appellerede doms præmis 148 forkastede denne sammenslutnings anmodning om fremlæggelse af oplysninger om prisunderbuds- og målprisunderbudsmargener for Republikken Serbien.

115 Under disse omstændigheder skal det fjerde anbringende forkastes som ugrundet, uden at det er nødvendigt at tage stilling til, om der – for så vidt angår overholdelsen af retten til forsvar i antidumpingundersøgelsesprocedurerne – skal sondres mellem Eurofer og de virksomheder, der risikerer at blive pålagt en sanktion eller en antidumpingtold.

116 Henset til de ovenstående betragtninger, og da ingen af anbringenderne i den foreliggende appel er blevet tiltrådt, skal appellen forkastes i sin helhed, uden at det er fornødent at tage stilling til Kommissionens argumenter om, at søgsmålet i første instans skal afvises fra realitetsbehandling.

Sagsomkostninger

117 I henhold til artikel 184, stk. 2, i Domstolens procesreglement træffer Domstolen afgørelse om sagsomkostningerne, såfremt appellen ikke tages til følge. Samme reglements artikel 138, stk. 1, der i medfør af reglementets artikel 184, stk. 1, finder anvendelse i appelsager, fastsætter, at det pålægges den tabende part at betale sagsomkostningerne, hvis der er nedlagt påstand herom.

118 Da Kommissionen og HBIS Serbia har nedlagt påstand om, at Eurofer tilpligtes at betale sagsomkostningerne, og da Eurofer har tabt sagen, bør det pålægges denne sammenslutning at bære sine egne omkostninger og at betale de omkostninger, der er afholdt af Kommissionen og HBIS Serbia.

På grundlag af disse præmisser udtaler og bestemmer Domstolen (Fjerde Afdeling):

1) Appellen forkastes.

2) Eurofer, Association européenne de l'Acier, AISBL, bærer sine egne omkostninger og betaler de omkostninger, der er afholdt af Europa-Kommissionen og HBIS Group Serbia Iron & Steel LLC Belgrade.

Underskrifter